

Ladislav Kubíček

Zázračná ekonomika Boží

Jakou má Bůh s námi fušku, když si přeje, aby se jeho původní záměr naplnil, a přitom většina lidí jeho vůli neplní. Od svého plánu neustupuje, ale ani při své všemohoucnosti jej nechce uskutečnit sám, bez nás. Chce k tomu mít aspoň pár jednotlivců, kteří k tomu dají souhlas. Spokojí se s onou „desítkou spravedlivých“, ale bez ní to nejde. Tato zázračná Boží ekonomika počítá s naší spoluúčastí. Křesťan má důvod být optimistou, ale současně musí být realistou. Nemaluje si budoucnost růžově, ale také nepropadá depresi. Pod Kristovým vedením jde do boje. Bůh nás posílá jako ovce mezi vlky. Důvěřuje nám. On, Pastýř, nás tam ale jistě neposílá bez pastýřského dohledu. Neuvažujme, zdaje doba zlá, nebo dobrá. Je to doba Boží! Plány Boží nakonec zvítězí. Nebojme se k nim dát souhlas. Učme se myslet koncepčně, nevěřit na náhody.

Celistvý pohled na skutečnost

Učme se dívat na hmotu nejen očima vědce, ale i očima umělce. Učme se i hmotu obdivovat, vnímat ji srdcem. Vnímat nádheru harmonie, kterou v sobě má. Učme se mít celistvý pohled na skutečnost. Nic nevzniklo samo od sebe. Přijmu-li plně, ne pouze polovičatě, koncepci daru, musím uznat i existenci Dárce. Zkusme si to vzít jako model. Jako teorii, že žijeme v systému nebo v království, v řádu lásky, darů, umění. Láska není legenda ani pohádka, není to nic neskutečného. Je to hodnota, je to realita, i když se nedá změřit a zvážit. Musí mít své pevné místo v řádu, stejně jako hmota. Snažme se uvažovat v tomto řádu, protože bez umění a lásky je život něčím, co nutně vede ke smrti.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?)

Richard Rohr

Skutečná modlitba

Nejjednodušším pravidlem pro dobrou modlitbu je upřímnost a pokora. S těmito dvěma se nikdy s modlitbou nemůžeš minout. Mluv k Bohu upřímně. Neďávej se Bohu tak, jak si myslíš, že máš vypadat. Odevzdej se Bohu ve své nahotě, takový, jaký opravdu jsi, i kdybys mu měl dávat svůj hněv a svou roztržitost.

Učívali jsme se roztržitostí vyhýbat. Je ale daleko lepší jich užívat. Jestliže jsi celé odpoledne zaměstnán jednou myšlenkou, předej právě ji Bohu. Pane, proč jsem takto zajat ve své fantazii? Proč mě to pořád zaměstnává? Proč mě tenhle účet nebo splácení hypotéky nebo cokoli jiného tak rozčiluje? Namísto aby ses snažil toho zbavit a převáděl to

kamsi do spirituálního či teologického světa, zapoj to do své modlitby. V tom je význam celistvé modlitby ve světě, v kterém se Slovo stalo tělem.

Svatý Pavel hovoří o modlitbě, která neustává. Nemluví o tom, že bychom měli trávit čas v duchovních myšlenkách nebo v rozjímání o Bohu. Modlitba znamená vidět to, co stojí před námi v jeho plnosti. Taková je pravá sekulární, biblická, hebrejská forma modlitby. Odpovídat celistvým způsobem na život tak, jak k nám přichází.

Namísto aby byl náš život egocentrickým monologem, stává se náš život teocentrickým dialogem. Uvědomuješ si svou potřebu ovládat, své strachy, svou vinu, své rozčilování, touhu po úspěchu? Je Ježíš ústředním bodem, ke kterému vztahuješ svůj život, takže tvému životu vládne? Pak to znamená, že jsi přijal Ježíšovu vládu nad svým životem. Nezáleží na slovech, ale na tom, aby tvůj střed neležel v tobě. *(meditace pro čtvrtek po 3. neděli postní)*

Milujte své nepřátele

Velké víře a velkodušnosti lidí stojí v cestě ponejvíce strach. Abychom mohli vstoupit do tajemství odpuštění, musíme nejprve poznat své strachy. Většiny z toho, co nemůžeme odpustit, se bojíme.

Když jsem vyrůstal v církvi, získal jsem dojem, že problémem byla pochybnost. A tak veškeré naše učení spočívalo ve „výchově hlavy“. Naučte „tady nahoře“ lidi správným odpovědím ohledně Boha, a pak budou mít velkou víru. Jen mi ukažte, kde by „informace v hlavě“ kdy stvořila lidi velké duše, proroky veliké touhy, svobody a odvahy pro církve!

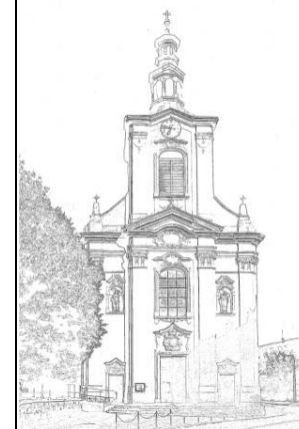
Bůh k nám promlouvá, **uzdravuje nás** a osvobozuje na jiné úrovni, **na úrovni našich strachů**. Dokud Bohu nedovolíš, aby oslovil tvé strachy, nikdy je sám nerozpoznáš a nepochybně budeš jimi lapen.

Jak rosteme ve víře, postupně překonáváme potřebu někoho vylučovat (on, ona, oni jsou nepřítel). Postupně se odebíráme tam, kde můžeme riskovat a nechat být své zdánlivé nepřátele. Pak začíná cesta moudrosti. Nakonec zjistíme, že jsme už schopni uposlechnout to největší z Ježíšových přikázání, jeho nejradikálnější učení: milujte své nepřátele.

Kolik z nás miluje lidi, kteří nás ustrkují, kteří nám ztrpčují život? Nepřijali jsme Ježíšova přikázání do svého nitra. Jazyk Písma je však jak introvertní, tak i extrovertní. Jestliže jsme nebyli schopni milovat své nepřátele vně sebe, pokud si stále myslíme, že Rusové nebo Iráčané jsou problém, je to pravděpodobně proto, že jme nejprve nemilovali nepřátele ve svém nitru. A pokud jsme jim neodpustili uvnitř, pak nikdy nebudeme vědět, jak milovat „nepřátele“ vně a jak jim odpuštět. *(meditace pro sobotu po 3. neděli postní)*

Václav č. 10 (2021)

7. 3. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

3. neděle postní

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:15

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- **Křížovou cestu** se během postní doby budeme modlit **v pátek v 16:00 a v neděli v 9:00.**
- **Noc kostelů 2021** se uskuteční v **pátek 28. 5. 2021.** Hledáme zájemce o pomoc při organizaci této akce či nápady na realizaci.
- **Svatost smíření.** Církevní přikázání nařizuje zpovídat se **alespoň jednou ročně** a přijmout eucharistii. Obzvláště vhodná je pro to doba postní. YOUCAT v paragrafu 226 říká: Křest nás vyprošťuje z moci hříchu a smrti a uvádí nás do nového života Božích dětí, ale neosvobozuje nás od lidské slabosti a od náklonnosti ke hříchu. Proto se potřebujeme znovu usmiřovat s Bohem. Tu možnost nám poskytuje svátost smíření.

Postní doba nás zve na cestu domů

*Co je náplní a účelem postní doby?
Co a proč v postní době dělat?!*

Samotný název tohoto čtyřicetidenního období není zcela jednoznačný. Půst jako takový totiž není jeho jedinou náplní.

Příprava na Velikonoce

Začněme od konce postní doby - od Velikonoc. Jsou to ústřední svátky všech křesťanů: celé jádro a síla křesťanství spočívá ve smrti, vzkříšení a oslavení Ježíše Krista. A účast na tomto tajemství získává člověk sjednocením s Kristem skrze křest. Není potom divné, že jedním z hlavních úkolů postní doby je vyvrcholení přípravy katechumenů na křest. Pro ostatní věřící je tato doba přípravou na obnovu křtu o Velikonocích.

Postní období je i příhodným časem k obnově chápání křesťanského života jako velkého putování do domu Otcova. Toto období začíná na Popeleční středu udělováním "popelce" - sypáním popela na hlavu s výzvou: "Obráťte se a věrte evangeliu" (Mk 1,15). Těmito slovy započal Ježíš své poslání na zemi, aby smířil lidstvo s Otcem a aby uvedl každého na cestu života. Bůh Otec totiž připravil plán spásy pro všechny lidi, kteří od něho pocházejí a k němu směřují. (Poznámka: druhá varianta doprovodných slov k sypání popela na hlavu: "Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš")

Cesta k Otcovi, aneb Bůh není mrzutý

Nejasné přesvědčení, že Bůh je s námi nespokojen, že je tvrdý, mrzutý, mstivý a lhostejný, prostě takový, jací bychom byli na jeho místě my, v nás zabíjí naději, víru, lásku a život vůbec... Celé Zjevení nám však říká, že Bůh není jako my. Je Otec, původce lásky. Právě o tomto mluví Ježíš v podobenství o milosrdném otci a marnotratném synu (srov. Lk 15,11). Jeho láska se nabízí a přizpůsobuje každému z nás. Svou láskou nás naplňuje ale do té míry, jak se jí otevřeme. Jeho láska a tvůrčí moc má možnost změnit náš život. "Syn vstal a šel ke svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil..." (Lk 15, 20) Kristus nám zjevil Boha jako Otce plného milosrdenství. (Jan Pavel II.)

Hřích a pokání, aneb život z vlastních sil

Od Boží lásky nás dělí nedůvěra k Bohu, snaha dosáhnout štěstí a naplnění života pouze vlastními silami. Toto vše vede člověka ke hříchu, jenž je bariérou v přijímání Boží lásky,

někdy přímo jejím odmítnutím. Obrácení (pokání) proto spočívá v tomto: obrátit se k Bohu, nechat se Bohem milovat a v síle této lásky se pak vydávat po jeho cestách. Cesta obrácení s sebou přináší jak "negativní" aspekt: osvobození od hříchu a zla, tak aspekt "pozitivní": rozhodnutí pro dobro. V této perspektivě lze pak slavit svátost pokání, jakožto zásadní bod cesty obrácení pokřtěného člověka.

Konkrétní kroky v postní době, aneb staletými osvědčené prostředky na cestě obrácení:

Modlitba

Modlitbou se sblížíme s Bohem. Je příležitostí přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět. Několik tipů:

- * Učiň si z modlitby zvyk: modli se ráno, večer, před jídlem.
- * Modlete se společně v rodině, pro začátek alespoň při zvláštních příležitostech.
- * Čti bibli: nejprve možná jen spontánně, později pravidelně.
- * Vyprávěj o Bohu dětem.
- * Účastni se liturgického života své farnosti: křížové cesty, bohoslužby smíření...
- * Snaž se o dobré myšlenky, jsou předpokladem každého rozvoje.

Modlitbou už je vědomý život v Boží přítomnosti.

Půst

Postem zdaleka není myšleno jen odepření si jídla. Půst je zřeknutí se čehokoliv, co je v našem životě postradatelné, zbytečné nebo překážející, co nás spoutává. Skrze něj dáváme ve svém životě větší prostor Bohu a máme možnost více poznat sami sebe...

Několik tipů:

- * Cvič se ve zdrženlivosti: v jídle, pití, kouření, sledování televize, nakupování...
- * Dodržuj Popeleční středu a Velký pátek jako zvláštní dny půstu: jen jednou se najež dosyta a odřekni si maso.
- * Přinášej páteční oběť - může mít různé formy: zřeknutí se masa, omezení konzumu. To, co je díky této páteční oběti ušetřeno, by mělo přijít k dobru lidem v nouzi. Smyslu páteční oběti odpovídají také různé formy osobní a společné modlitby stejně jako služba a pomoc druhým.
- * Jako postní oběť dej stranou určitou částku peněz: pro hladovějící a jinak trpící

Zřeknutí znamená, když k nutkání "muset mít" řekneme ne. Zřeknutí se znamená svobodný, zodpovědný a uvědomělý život.

Almužna, činění dobra

"Almužnou", činěním dobra - tím, čeho se postem vzdáme, můžeme obohatit toho, kdo to potřebuje. Almužna může znamenat: dávat sebe, svůj čas, zájem, trpělivost, hmotné prostředky všem těm, kteří to potřebují. Počínaje vlastními dětmi, životními partnery, rodiči, až po lidi osamělé, nešťastné, trpící, únavné... Zřeknutím se něčeho ve prospěch bližních realizujeme základní přikázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem.

Několik tipů:

- * Pomáhej druhým nést jejich nouzi a poznávej skrytou bídu.
- * Otevři uši i srdce pro malomyslné, bezradné a zoufalé.
- * Měj starost o staré, nemocné a postižené lidi.

České slovo almužna vzniklo z řeckého elemosyné, které znamená milosrdenství, milosrdný vztah. **Dobro činíme už tehdy, když s druhými sdílíme čas a pozornost, radost i bolest.**

Smíření

Několik tipů:

- * Připravuj se na smíření v myšlenkách. Smíření není především něco, co musí být protrpěno, ale něco, co musí být slaveno. Smíření s Bohem a s bližním je pramenem radosti.
- * Účastni se slavení smíření bohoslužebnou formou: především při bohoslužbě pokání a ve svátosti smíření.
- * Nech v sobě působit smíření, které ti bylo dáno.
- * Sám nabízej smíření: učiň první krok k novému společnému začátku - objevuj v druhém to dobré - vzpomeň na to vše společně pěkně.

Smíření je postoj, který nás orientuje na Boha. Zakusit smíření znamená vyměnit zlo za spásu.

"Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se, která je dobrá, po ní se vydejte a vaše duše naleznou klid." (Jer 6,16)

Ježíšova výzva k obrácení míří především k obrácení srdce, k vnitřnímu pokání. Bez něho zůstávají všechny skutky neplodné a lživé.

(článek převzat z vira.cz)